

'Ik stuurde Paul Bley een bandje met opnamen die ik met Misha Mengelberg had gemaakt. Hij belde me op: dit kan ik beter, zei hij. Nou echt niet, Misha is een veel betere pianist. Bovendien wilde ik niet nog een duo-plaat maken. Dus ik vroeg hem naar zijn favoriete ritmesectie. Hij kwam met bassist Gary Peacock en drummer Paul Motian. Het wa-

ren andere tijden, ik kreeg toen nog een ton voor het maken van een plaat. Ze kwamen allemaal, en ineens zat ik in het bovenste circuit van de jazz. Zo kwam ik even later een keer thuis en stond Charlie Haden op mijn antwoordapparaat: 'Hi, this is Charlie....' We hebben het jaar erop samen gespeeld op North Sea Jazz.'

Yuri Honing en Nora Mulder: Winterreise
Jazz In Motion/Challenge, 2007

Honing groeide op met klassieke muziek, wat tot uiting kwam in de bewerking die hij met pianiste Nora Mulder maakte van Schuberts liederencyclus *Winterreise*. Normaal gesproken worden de teksten van Wilhelm Müller gezongen, maar

Honing blaast de melodie op zijn tenorsax. Niet alle liedjes komen voorbij en ook slaat het duo nogal eens de intro's over, maar het werkt. *Winterreise* is een even gedurfde als geslaagde proeve van Honings wens buiten de gebruikelijke paden te treden.

Yuri Honing and FLORIS: Phase Five
Verve/Universal, 2009

Met dit album behaalde Honing de Album Top 100, wat weinig jazzmuzikanten gegeven is. Samen met (house)producer FLORIS en een aantal gast-vocalisten als Janne Schra, Leine, Sarah Bettens en Lilian Vieira nam Honing dit album op met 'vocal pop music based on instru-

mental hardcore jazz'. Het tweetal nam een duik in Honings oeuvre en maakte van diens stukken, of fragmenten daarvan, nieuwe nummers. De zang is opmerkelijk, maar ook Honings eigen nieuwe solo's geven de muziek een frisse sprankeling.

een eigen sound te ontwikkelen. Het duurt echt even voordat je die hebt.'

Vijftien jaar lang dook Honing als een dolle hond de jazz in en ergens halverwege de jaren negentig was hij het zat. 'Waarom altijd maar diezelfde standards spelen uit de jaren dertig? We kunnen toch ook liedjes spelen uit mijn eigen jeugd? *Waterloo* van Abba schoot me te binnen. Waterloo was natuurlijk een veldslag, maar bij Abba klonk het als een theekransje. Wij brachten het weer als een veldslag, met een stuk drama van John Coltrane's *Alabama* erin. Dat sloeg in als een bom, herinner ik mij.'

Daar bezwijk je onder. Zonder piano kon ik me vrijer bewegen.'

Pas op het album *Player* (1998) is Honing voor het eerst met een pianist te horen. 'Maar dat was dan ook meteen een van de allerbesten: Misha Mengelberg.' De pianist had een enorme invloed op Honings kijk op muziek. 'Die man heeft zo'n enorme kennis. Hij is klassiek geschoold, maar kent het hele repertoire van Duke Ellington uit zijn hoofd. Ontzaglijk geestig is hij en een enorme anarchist. Van hem leerde ik me van niemand iets aan te trekken. In een volle zaal wil je al snel gaan *pleasen*, Misha leerde me daarvan af te zien.'

'Waarom maken veel jazzmusici muziek waar ze niet eens met hun vriendinnetje naartoe zouden gaan?'

Daarna onderzocht Honing allerlei muziekstijlen. Hij bestudeerde Arabische microtonaliteit, rockmuziek met zijn elektrische band Wired Paradise en ontsnapte richting klassiek met bewerkingen van liederen van Schubert.

Het zou een 'jaar of twintig' duren voordat Honing het aandurfde zelf met een pianist op het podium te staan. 'Eerder vond ik mezelf niet goed genoeg om in een klassieke kwartetsetting te spelen. Met piano, bas en drums is de ballast van muziek uit de jaren vijftig en zestig van mensen als John Coltrane en Sonny Rollins veel te groot.

Jazzmuzikanten zouden wat harder moeten werken aan het vinden van een eigen identiteit in plaats van aan hun techniek, vindt Honing. Veel hedendaagse jazz is hem te abstract. 'Bij die technische jazzjongens zitten alleen maar mannen in de zaal. Waarom maken veel muzikanten muziek waar ze niet eens met hun vriendinnetje naartoe zouden gaan?'

Honing is sinds een paar jaar gescheiden van de vrouw met wie hij dertig jaar samen was. 'Ontploft', zegt hij. Een gebeurtenis die zeker van invloed was op *Desire*, waarop verlangen en begeerte muzikaal worden verwoord. 'Desire is een nieuw begin, in meerdere opzichten. Er is geen noot van gelogen, alles is helemaal Yuri. Het moest een plaat worden waar je in elk nummer steeds het geheel hoort. En dat verlangen moet er altijd blijven. Nergens in die achtdelige suite mag je het gevoel krijgen: nu zijn we thuis. Want als je het verlangen inlost, is het er niet meer. Dan zit je met lege handen.'

Yuri Honing Acoustic Quartet: *Desire*. Challenge.